

Fills de la lluna (concurs contes infantils 2012).

Un relat de: [Sergi G. Oset](#)

—Martí, és un quart de vuit!

Endrapo l'últim mos mentre agafo la motxilla.

—Vinga, vinga, faràs tard.

—Adéu mama, —crido abans de tancar la porta.

Corro cap a l'ascensor. Abans mai l'agafava. Fins que vaig conèixer la Maia.

Ella ja prem el botó, entrant a la cabina.

—Un moment, jo també baixo! —esbufego.

S'espera sense dir res, abraçada a una carpeta plena d'adhesius.

—A baix, oi? —deixo anar.

«Ets un ase. On sinó se suposa que anem?».

La Maia continua en silenci. Aprofito per mirar amb dissimul aquells cabells platejats que m'enlluernen. Els seus preciosos ulls i celles són del mateix color.

«La Maia és albina, com els seus pares. És un tret genètic de la pigmentació», em va explicar un dia la mare.

Trobo que la Maia és molt maca.

A l'alçada de la planta sisena faig una llarga inspiració, decidit a parlar amb ella d'una vegada, però abans que pugui obrir la boca, l'ascensor trontolla aturant-se. Els dos ens mirem alarmats. Llavors s'en va la llum.

Estic paralytitzat. L'única raó per no baixar cada dia per les escales és poder estar uns instants amb la Maia.

—Martí obre els ulls. S'han encès els llums d'emergència. —em diu la Maia sacsejant-me.

«Sap el meu nom!».

—Pe-perdona —dic embarbussat— Pateixo claustrofòbia.

—No et preocupis. He pitjat l'alarma. Aviat ens vindran a rescatar.

No dec fer bona cara, doncs la Maia continua:

—Mira, t'explicaré un conte, així el temps passarà més depresa.

—Què et penses que sóc un nen petit? —només de veure la seva cara de tristor em penedeixo del que he dit.

—Disculpa'm. Estaré encant d'escoltar-te, —m'excuso.

—D'acord, però estigués ben callat. És un conte màgic, i els contes màgics no poden interrompre's.

»La Selene i en Príap eren bessons, d'una pell pàl·lida i uns cabells blancs com la estrella on vivien. De fet eren els únics habitants de la Lluna de la que havien tingut cura durant segles. La Selene i en Príap eren jardiniers, conreaven extensos camps de quars, raspallaven la sorra de les riberes del mar central, i donaven de menjar a les aus de cristall mentre cantaven cançons oblidades amb veu de campaneta.

Però darrerament la Selene no acompanyava al seu germà en aquestes tasques. Passava els dies observant un planeta proper, que cada cop era més blau, i en el que s'apreciava més activitat.

En aquells temps el nostre món era molt més jove que ara. Tot just el volcans apaivagaven la seva ira, i sorgien els primers esclats de vida.

La Selene aviat va voler veure de més a prop que hi succeïa. Així que es va muntar en una barca amb vela i se'n va arribar fins a la Terra.

Allí es divertia, amagada entre la vegetació, observant tot d'estranyes criatures. Corria per valls entapissades de flors, es banyava en gorgs d'aigua cristal·lina, i descansava en praderies verdes, refrescada per l'herba humida.

A Príap no li feien gràcia aquelles excursions. Sentia enveja d'aquell món ple de colors i sabia que un dia no podria convèncer la seva germana per que tornés a casa. Ell es quedaria sol en aquell satèl·lit fosc i fred, sense la Selene.

No s'ho va pensar dues vegades. En un rampell sobtat va desviar un cometa de la seva trajectòria i el va fer impactar contra la Terra.

Pum, pum, pum!

—Nois! no us preocupeu, ara us traurem d'aquí —ressona la veu del porter de la finca a l'altra banda, mentre colpeja la porta tancada.

—Ja era hora —diu la Maia somrient.

—Ep! Espera, no pots acabar així. Què va passar amb la Terra?

—Ah sí, vols saber-ho, doncs?

Assenteixo amb el cap.

»L'impacte gairebé acaba amb tot. El sol va desaparèixer darrera uns densos núvols de cendra. Va arribar una era de glaciació com no s'havia conegut abans.

La Selene es va enfadar molt amb el seu germà. El va trobar llaurant els camps de quars, i allí mateix el va embriular amb un conjur que el va deixar paralytitzat.

Si guaites el cel en una nit de lluna plena, encara el podràs veure, encorbat, agafat a la seva aixada.

Les portes de l'ascensor ja s'obren i la Maia es disposa a sortir.

—Maia, però que en va ser de la Selene?

La noia es gira. Mirant-me molt seriosa em diu:

—Doncs va tornar a la Terra. Només ella podia fer alguna cosa per arreglar el que el seu germà havia provocat. I els fills dels seus fills, de pell i cabells tan lluminosos com la lluna, encara ara caminen entre nosaltres, arreglant el que malmeten els Príams d'aquest món.

Em quedo palplantat com un estaquirot, veient com marxa.

L'últim en que penso és en la meva por als ascensors.

Fi.